

Κάθε πόσο να κοινωνούμε;

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Η συμμετοχή μας στη Θεία Κοινωνία είναι ένα πνευματικό θέμα που πέρασε διάφορες διακυμάνσεις, που ακούστηκαν κατά καιρούς διάφορες απόψεις. Από την άποψη πως σπάνια πρέπει να κοινωνούμε, από σεβασμό στο μυστήριο κι ένεκα της δικής μας αμαρτωλότητας, μέχρι την άποψη πως σε κάθε συμμετοχή μας στη Θεία Λειτουργία πρέπει να κοινωνούμε, για να εκφράζεται έτσι η ιδιότητά μας ως μελών της Εκκλησίας.

Καταλαβαίνουμε πως δεν υπάρχει απάντηση σ' ακραίες τοποθετήσεις, παρά μόνο αυτή που λέει πως η απάντηση βρίσκεται όχι τόσο στην ποσότητα της συμμετοχής μας στο Ποτήριο της Ζωής όσο στην ποιότητα. Όχι στο πόσες φορές κοινωνούμε αλλά στο πώς κοινωνούμε.

Είναι αυτονόητο ότι κανένα μυστήριο από μόνο του δεν ενεργεί τη μεταμόρφωση και τον αγιασμό μας, αν δεν το θέλουμε. Όπως, ακόμα, και πως η μετάληψη του Σώματος και Αίματος του Κυρίου μπορεί να γίνει, αντί «εις άφεσιν αμαρτιών και ζωήν αιώνιον», «εις κρίμα και εις κατάκριμα».

Η Εκκλησία δεν έχει στους κόλπους Της τέλειους και αναμάρτητους, αλλά μετανοούντες. Ο Χριστός ήλθε για να «καλέσει αμαρτωλούς εις μετάνοιαν». Η αντίληψη ότι για να κοινωνήσουμε θα πρέπει να είμαστε τελείως «καθαροί από ρύπου αμαρτίας» όχι μόνο δεν βρίσκεται στη διδασκαλία της Εκκλησίας, αλλά είναι και εκτός πραγματικότητας. Ξέρουμε πως όλοι βρισκόμαστε στην κατάσταση της πτώσης και πως «μόνο ο Χριστός εκτός αμαρτίας υπάρχει». Η συνειδητοποίηση αυτή θα εμποδίσει τον όποιο φαρισαϊκό πειρασμό να θεωρήσουμε τον εαυτό μας καλύτερο από τους άλλους γιατί δεν κάνουμε τα λεγόμενα μεγάλα αμαρτήματα κι άρα δεν είμαστε «ώσπερ οι λοιποί των ανθρώπων».

Το κριτήριο της συμμετοχής μας στη Θεία Κοινωνία είναι, βέβαια, ότι βαπτιστήκαμε στο όνομα της Αγίας Τριάδος και πιστεύουμε ό,τι και η Ορθόδοξη Εκκλησία. Το δεύτερο, ότι μετανοούμε και θέλουμε να ενωθούμε με το Χριστό «εις άφεσιν αμαρτιών και ζωήν αιώνιον». Τα βασικά αυτά κριτήρια μάς οδηγούν στη συγχωρητικότητα των όσων μας έφταιξαν, στην εκζήτηση συγχώρεσης όσων

φταίξαμε, στην προσευχή και προσοχή ώστε να βαδίσουμε προς Θείαν Κοινωνίαν με την προσμονή του ερχομού του Χριστού στην καρδιά μας. Μια καρδιά γεμάτη πάθη, ένα εαυτό γεμάτο λογισμούς, μια ζωή άτσαλη και ακατάστατη.

Κι έρχεται Εκείνος, κοινωνώντας Τον, και μεταποιεί το μέσα μας σκότος σε φως, το φως Του, τη μέσα μας ακαταστασία σε γαλήνη μεγάλη, όπου τα πάντα ρυθμίζονται, τακτοποιούνται και παίρνουν την πορεία που μας ταιριάζει.

Μπροστά σ' αυτή την ευλογία το ερώτημα «πότε να κοινωνώ;» δεν χωράει. Γιατί η ανάγκη της καρδιάς δεν θέτει τέτοια ερωτήματα. Αν ποθεί, προχωρεί, όσο μπορεί συντομότερα κι όσο αντέχει, «προς Θείαν Κοινωνίαν», για να ενωθεί με τον Αγαπημένο της και να βρει την ισορροπία της, το στοιχείο της, τη θέση της, ώστε να βιώσει τη χαρά και την ειρήνη που αναζητά.

Τη νύχτα του Μυστικού Δείπνου, ο Χριστός παρέδωσε στην Εκκλησία Του το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, για να ενώνεται μαζί μας και να μας βεβαιώνει την αγάπη Του. Κοινωνώντας Τον ανταποκρινόμαστε στην αγάπη Του.

<http://bit.ly/35toCI6>